

ker, hvilka ega sedelutgifningsrätt, högsta tillåtna ränta ej får öfverstiga 6 för hundra».

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1868.

Anders Gudmundsson,
från Hallands län.

N:o 250.

Af Herr Carl Larsson från Elfsborgs län: Om underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t derom, att Bollebygds härads innevånare måtte befrias från vidare erläggande af någon afgift för begagnande af den genom nämnda och Wedens härader anlagda allmänna landsväg, samt om nämnda afgifts ersättande af de medel, som finnas anvisade för omläggning af backiga vägar.

År 1834 omlades två mil af allmänna landsvägen genom Wedens och Bollebygds härader emellan Göteborg och Borås för en kostnad af 31,000 R:dr Banko, motsvarande 46,500 R:dr Riksmünt, hvartill medlen sammanskötos af ett bolag, hvilket fick Kongl. Maj:ts tillstånd att efter fastställd taxa uppbära afgift af trafikerande, tills bolagets kapital med derå löpande 6 % årlig ränta blifvit återguld.

Då ifrågavarande väg var en af de mest befarne i Riket, emotsågs afgiftens upphörande inom en tid af högst femtio år, hvadan folket i orten, belåtet med lättanoden i kommunikationen emellan ofvannämnda städer, desto heldre som forslandet af köpmansgods utgjorde en inbringande binäring, understödde väganläggningen och åtog sig underhållet af den nya vägen lika med den gamla landsvägen, som öfvergafs. Men sedan vestra jernstambanan och bibanan derifrån till Borås blifvit anlagda, har trafiken på berörda landsväg inskränkt sig till de resor, som från ve-

stra delen af Wedens härad och hela Bollebygds härad till stapelorten Göteborg och närmaste uppstaden Borås måste af befolkningen företagas. Häraf har det förhållande uppstått att, ehuru vägbolagets kapital amorterats, så att deraf nu återstå blott 20,775 R:dr, vägafgiften ej betäcker årliga räntan derå, än mindre räcker till fortsatt kapitalamortering, samt att nämnda befolkning således ser sig betungad för alltid med en ganska dryg utskyld, som uppgår till somligas hela förtjenst på deras resor.

Bollebygds härad är blott $88\frac{1}{2}$ och Wedens härad 145 mantal, belägna i en mager skogsbygd, der hemmansåboerna måste årligen köpa spannmål och fylla bristen deraf genom binärningar. Inom häraderna finnes fjorton och en fjerdedels mil svårhållen landsväg, utom lika långa härads- och socknevägar, och har derå inom sednaste tiotal af år nedlagts ensamt inom Bollebygds härad, utom årliga underhållet, en förbättringskostnad af 26,000, eller nära 300 Riksdaler på hvarje mantal.

Jag torde fördenskull ej missräkna mig, då jag djerfves hoppas, att Riksdagen biträder att från den fattiga befolkningen afflytta den börda jag beskrifvit, genom att till Kongl. Maj:t ingå med underdånig skrifvelse derom, att Kongl. Maj:t täcktes på lämpligt sätt bereda nämnda härads innevånare befrielse från ifrågavarande vägafgift, med de medel som finnas afsatta för omläggning af backiga vägar.

Ingen skilnad finnes emellan det behof, som här eger rum, och det, som uppkommer af framtida väganläggningar, emedan det synes vara enahanda om en väg anlägges före eller efter anslags beviljande; och synes den befolkning, hvars talan jag har äran föra, vara lika berättigade till expropriationsersättning för jernvägens skuld med dem som tillsläppa jord, enär samma befolkning genom jernvägen undandrages rättigheten att, lika med öfriga Svenska folket, få fritt befara de allmänna vägar den underhåller, och hvilken rättighet måste vara lika helig som besittningen af ett litet jordområde, hvilket till jernvägen afstås.

Stockholm i Januari 1868.

Carl Larsson,
från Elfsborgs län